

Dette har jeg ikke fundet Anledning til at modsætte mig. Forholdet staar saa saaledes, at man ønsker, at der skal være rent Bort, naar disse Bevillinger udløbe, saaledes at Theaterfriheden til det Tidspunkt kunde indføres, hvis Lovgivningsmagten maatte ønske det, uden at man derved kom i Strid med bestaaende Rettingheder. Det er en Forholdsregel, som jeg i og for sig ikke kan have Noget imod, at man saaledes forbeholder sig Afgjørelsen af Spørgsmaalet til den Tid. Der er jo 11 Aar til, og man kan ikke vide, hvorledes Ansuelserne i den Henseende maatte forandre sig eller stille sig til den Tid, og der er saaledes ikke Noget, synes det mig, at indvende imod, at man vil have frie Hænder. Derimod har jeg ikke fundet mig foranlediget til at gaa ind paa en Bestemmelse, der gik ud paa, at Justitsministeren skulde fremlægge et Lovforslag om Theaterforholdenes Ordning henimod den Tid, fordi jeg for min Part egentlig ikke mener, at de godt kunne ordnes anderledes, end de ere ordnede, og derfor ikke vil paalægge mig selv eller — hvad der vel er det Sandsynligste, da jeg næppe er Justitsminister til den Tid — min Efterfølger nogen Forpligtelse at forelægge et Lovforslag, naar han ikke mener, at der er Grund til at gjøre nogen Forandring i den bestaaende Tingenes Orden. Jeg er nemlig af den Mening, at det ikke vil kunne gaa an, eller at man aldrig vil komme til her i Kjøbenhavn at indføre den saakaldte Theaterfrihed, som altsaa skulde bestaa i, at Enhver, der overhovedet er berettiget til at faae Borgerkab eller Næringsbevis, hvilket jo praktisk taget omtrent vil sige Enhver, der ikke har faaet Fattighjælp eller har været i Forbedringshuset, skulde kunne begynde Anlæg og Drift af et Theater her i Byen. Jeg tror ikke, at en saadan Ordning, der jo saa naturlig maatte føre med sig, at andre Arter af offentlige Forestillinger som f. Ex. Cirkus og Varietés osv. ligeledes maatte være fri Næringsvilde være tilfredsstillende for den almindelige Politiorde, og jeg tror endnu mindre, at den vilde kunne være tilfredsstillende for de Mennesker, der drev disse Gysler, altsaa nærmest for Theaterdirektører og Skuespillere. Jeg skjønner ikke rettere, end at deres Stilling maatte blive overmaade usikker og blive udsat for en Konkurrence, som vilde kunne

blive ødelæggende for dem og maasse ogsaa kunde faae nogen Indflydelse paa deres kunstneriske Virksomhed og tvinge dem nedetter, nøde dem til forskjellige Arter af Humbug og Gjøgl for at trække Mængden til sig, Noget, som i sig selv ligger under disse Theatres Værdighed. Jeg tror derfor, som sagt, at man ikke let vil komme til at gjøre nogen Forandring i den Retning, at man vil indføre fuldstændig Theaterfrihed, og jeg tror, at der heller ikke let vil kunne være Tale om at gjøre nogen Forandring, der skulde gaa ud paa, at Regjeringen eller Justitsministeren — hvem det nu er, der uddeler disse Bevillinger — skulde foreskrive noget Særligt eller have særlig Indflydelse med Hensyn til den kunstneriske Ledelse af disse Anstalter. Det er ikke den nuværende Lovgivnings Mening — det er ganske utvivlsomt — at der fra Justitsministeriets Side skal udøves nogen Indflydelse i den Retning. Det er Meningen, at de Paagjældende skulde have Lov til at bestyre deres Anliggender, eftersom de selv skjønne, det er fordelagtigt for dem, saa længe de ikke forestage sig Noget, der er i Strid med den offentlige Orden eller gode Sæder. Jeg tror ikke heller, at det let kan være anderledes, saa længe man ikke vil subventionere disse Theatre; thi det kan ikke gaa an, at den bevillingsgivende Myndighed skal have Udgang til at paalægge dem at holde sig til visse bestemte Kunstarter, naar man ikke er berettiget til at afholde deres Underbalance, hvis det viser sig, at de ikke kunne staa sig derved. Derfor mener jeg ogsaa, at saa længe man ikke vil organisere en Slags Subvention til disse Theatre, hvad der vel ikke er Udfigt til for Tiden, vil der heller ikke være Tale om i denne Retning at gribe ind i deres Forhold ved Bevillingerne. Derfor har jeg altsaa ment, at der ikke burde indføres i Lovforslaget nogen Forpligtelse for Regjeringen til at fremkomme med et saadant Forslag, men dermed er naturligvis ikke udelukket, at dersom Regjeringen til den Tid ønsker det, kan den gjøre det, ligesom det ogsaa, dersom noget af Thingene vil tage denne Sag op gjennem privat Initiativ, staar dem frit for. Stillingen bliver altsaa den, at dersom der ikke til den 1ste Oktober 1899 er tilvejebragt en ny Lovordning af dette Forhold, bliver det